

ÎNCHEIERE

06 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Victor Burduh

Examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de reprezentantul Companiei de Asigurări „Moldasig”, Societate pe Acțiuni, Vitalie Toma, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2018,

adoptată în cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Zamfir Gheorghe împotriva Companiei de Asigurări „Moldasig”, Societate pe Acțiuni, intervenienți accesorii Cojocari Vadim și Strătilă Gheorghe cu privire la încasarea despăgubirilor de asigurare și a cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă:

La 23 februarie 2016 Zamfir Gheorghe a depus cerere de chemare în judecată împotriva Companiei de Asigurări „Moldasig”, Societate pe Acțiuni, intervenienți accesorii Cojocari Vadim și Strătilă Gheorghe cu privire la încasarea despăgubirilor de asigurare și a cheltuielilor de judecată

În motivarea acțiunii a menționat că la 02 august 2012 fiind la volanul automobilului de model XXXXXa fost comis accidentul rutier cu mijlocul de transport de model XXXXX la volan fiind Cojocari Vadim și cu automobilul de model XXXXX care se afla la parcare și aparținea lui Strătilă Gheorghe.

La 07 august 2012 de către agentul constatator, vinovat în săvârșirea accidentului rutier a fost recunoscut Zamfir Gheorghe în privința căruia a fost întocmit și un proces-verbal cu privire la contravenție după indicele art.242 alin. (1) CC. Procesul-verbal a fost contestat în instanța de judecată și peste 3 ani de cercetări judecătorești la data de 06 iulie 2015, Judecătoria Cimișlia l-a recunoscut nevinovat cu încetarea procesului contravențional în privința sa.

Conducându-se de hotărîrea sus numită, agentul constatator a întocmit în privința lui Cojocari Vadim proces-verbal cu privire la contravenție, conform art.242 alin.(1) CC, însă luând în considerare că a expirat termenul de prescripție, ultimul a fost eliberat de răspundere contravențională.

A relatat reclamantul că la 17 septembrie 2015 s-a adresat cu o cerere către Compania de Asigurări „Moldasig” SA, în baza contractului încheiat între părți la 11 mai 2012, solicitând achitarea despăgubirilor, însă i-a fost refuzat.

Reclamantul solicită încasarea de la Compania de Asigurări „Moldasig” SA a despăgubirilor de asigurare pentru automobilul avariat în rezultatul accidentului rutier în sumă de 61097, 58 de lei, conform actului de evaluare întocmit de expertul

independent, cheltuieli suportate privind acordarea asistenței juridice în sumă de 8000 de lei și cheltuieli de judecată în mărime de 3100 de lei, pentru efectuarea expertizei.

Judecătoria Basarabeasca prin hotărârea din 27 iulie 2016 a admis acțiunea.

A dispus încasarea de la Compania de Asigurări „Moldasig” SA în beneficiul lui Zamfir Gheorghe despăgubirile de asigurare în sumă de 61 097,58 de lei, cheltuielile suportate pentru serviciile prestate de evaluare a prejudiciului în sumă de 1600 de lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 8000 de lei, în sumă totală de 70 697,58 de lei.

În rest acțiunea reclamantului Zamfir Gheorghe a fost respinsă.

S-a dispus încasarea de la Compania de Asigurări ”Moldasig” SA în beneficiul statului, taxa de stat în sumă de 1880, 93 de lei.

În susținerea poziției prima instanță a reținut că conform contractului de asigurare obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule din 22 iunie 2012 la momentul producerii accidentului rutier din 02 august 2012 termenul contractului nu expirase, prin urmare, contractul încheiat a avut efect juridic la data producerii accidentului rutier.

Prima instanță a notat că asigurătorul a cunoscut despre producerea accidentului și de faptul că în accident au fost implicate trei mijloace de transport care dispuneau de contracte de asigurare cu Compania de Asigurări ”Moldasig” SA. Asigurătorul a examinat mijloacele de transport XXXXX și automobilul de model XXXXX și a întocmit dosarul de daune, însă mijlocul de transport de model XXXXX nu a fost examinat și nici nu a fost deschis dosar de daune.

Astfel, prima instanță și-a întemeiat soluția pe prevederile art. 7 alin.(1) lit. a) și art.15 alin.(1) lit. c) a Legii nr.414 din 22.12.2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule.

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 14 februarie 2018 a respins apelul depus de Compania de Asigurări ”Moldasig” SA și a menținut hotărârea primei instanțe.

La 28 martie 2018 reprezentantul Companiei de Asigurări „Moldasig”, Societate pe Acțiuni, Vitalie Toma în termen a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2018, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că instanțele de judecată nu au luat în considerare faptul că Compania de Asigurări „Moldasig”, Societate pe Acțiuni examinează doar mijloace de transport deteriorate ale păgubiților, însă al vinovatului nu se examinează, doar se constată faptul producerii accidentului a mijlocului de transport.

A indicat recurentul că acțiunea este neântemeiată și urmează a fi respinsă, iar încasarea prejudiciului material în sumă de 61097,58 de lei urmează a fi restituită de către persoana vinovată de producerea accidentului rutier și anume Cojocari Vadim.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, Completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4);
- a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art.429 alin.(5);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art.434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul constată, că recursul a fost exercitat în termen în condițiile în care la materialele dosarului lipsesc date care ar atesta cu certitudine momentul comunicării către recurent a deciziei instanței de apel.

Argumentele invocate în recurs precum că, instanțele de judecată nu au luat în considerare faptul că, Compania de Asigurări „Moldasig”, Societate pe Acțiuni examinează doar mijloace de transport deteriorate ale păgubiților, însă al vinovatului nu se examinează, doar se constată faptul producerii accidentului a mijlocului de transport, nu poate fi reținut deoarece intimatul Gheorghe Zamfir a fost recunoscut nevinovat de producerea accidentului, omisiunea Companiei de Asigurări „Moldasig” SA de examinare a tuturor autoturismelor avariate, nu poate fi pusă pe seama

reclamantului/intimat, cu atât mai mult că toate autoturismele implicate în accident erau asigurate la aceeași companie de asigurări, „Moldasig” SA, și odată cu examinarea celorlalte autoturisme, recurentul nu era lipsit de dreptul de a examina și autoturismul intimatului.

Conform prevederilor art. 1301 din Codul civil, prin contract de asigurare, asiguratul se obligă să plătească asigurătorului prima de asigurare, iar acesta se obligă să plătească, la producerea riscului asigurat, asiguratului sau unui terț (beneficiarului asigurării) suma asigurată ori despăgubirea, în limitele și în termenele convenite.

În conformitate cu art. 14 alin. (1) și (3) al Legii nr. 414 din 22.12.2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, despăgubirea de asigurare va fi stabilită și achitată în limitele răspunderii asigurătorului. Despăgubirile prevăzute de contractul de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto se plătesc indiferent de numărul cazurilor de accidente care au avut loc în termenul de asigurare.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că “... art. 6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25.02.1995, nr.26561/1995*).

Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67*).

La acest capitol instanța de recurs reține, că recursul declarat nu este bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Completul de admisibilitate relevă, că recurentul a depus prezenta cerere de recurs după ce a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50*).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că, recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv.

De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (*Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67*).

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.432 alin.

(2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, Completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

A considera inadmisibil recursul declarat de reprezentantul Companiei de Asigurări „Moldasig”, Societate pe Acțiuni, Vitalie Toma.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Victor Burduh